

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie K. W.

oskarżonej o czyn z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 15 lutego 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego w R. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. (sygn. akt X K [...]0/[...]),

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt X K [...], wystąpił o przekazanie sprawy K. W., oskarżonej prywatnym aktem oskarżenia o czyn z art. 212 § 1 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Zdaniem wnioskującego Sądu w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki przemawiające za przekazaniem sprawy w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu. Sąd ten wskazał, że podstawą zarzutu stawianego K. W. z art. 212 § 1 k.k. są jej zeznania, jakie złożyła w sprawie X K [...]1/[...], które zdaniem oskarżyciela prywatnego miały być podstawą stosowanego wówczas wobec niego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym. Nadto sprawa ta – o sygn. akt X K [...]1/[...] - została przekazana ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt III KO 69/17, do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575*). Sąd Rejonowy nie uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający nie wykazał istnienia okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku miałby wyczerpywać fakt, że inna sprawa, pośrednio związana z niniejszą, została przekazana przez Sąd Najwyższy w trybie art. 37 k.p.k. do innego równorzędnego sądu. Należy jednak zwrócić uwagę, że sprawa o sygn. akt X K [...]1/[...] dotyczy S. N. oskarżonego o przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. i art. 211 k.k. oraz sześciu innych osób, którym zarzucono współdziałanie w popełnieniu tego czynu, bądź ułatwianie jego popełnienie. Ponadto S. N. został oskarżony o popełnienie kilku innych przestępstw. Postępowanie w tej sprawie dotyczyło czynów kwalifikowanych z art. 226 k.k., to jest, znieważień kuratorów wykonujących orzeczenia w sprawach rodzinnych i nieletnich podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych. Zdaniem wnioskującego Sądu Rejonowego, skoro ta sprawa została przekazana ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r. Sądowi Rejonowemu w K., to podobne względy przemawiają za przekazaniem i niniejszej sprawy do innego sądu równorzędnego. Z tą argumentacją nie sposób się zgodzić. Przekazanie innej sprawy – użyte w uzasadnieniu postanowienia w niniejszej sprawie jako jedyny argument mający przemawiać za koniecznością przekazania jej ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości – nawet, jeśli jest powiązana w pewien sposób ze sprawą X K [...]0/[...], w żaden sposób nie może uzasadniać decyzji o przekazaniu i w tym przypadku. Za przekazaniem sprawy X K [...]1/[...] przemawiały zupełnie inne względy – dotyczyła czynów zarzucanych poszczególnym osobom,

ściśle powiązanych z wykonywaniem czynności służbowych, których w dodatku z sędziami łączyć mogły kontakty nie tylko zawodowe, lecz i koleżeńskie – co z kolei mogło rodzić spekulacje co do wpływu tego powiązania na rozstrzygnięcie sprawy. Tymczasem niniejsza sprawa dotyczy innej oskarżonej oraz innego przestępstwa. Chociaż oskarżyciel prywatny wnoszący akt oskarżenia był oskarżonym w sprawie przekazanej na mocy postanowienia Sądu Najwyższego, okoliczność ta nie sprawia jeszcze, że każda sprawa, w której jest stroną, nie może być przez sąd właściwy miejscowo rozpoznana w sposób bezstronny i obiektywny. Przekazanie sprawy w omawianym trybie może nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Za takie okoliczności należy uznać sytuacje, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać nawet mylne przekonanie, podjęte jednak w oparciu o racjonalne przesłanki, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNKW – R 2008, poz. 2280; z dnia 29 sierpnia 2012 r., V KO 48/12, Lex Nr 1220979*). Należy stwierdzić, że tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie, zaś okoliczności faktyczne wskazane przez wnioskujący Sąd nie przemawiają za jej przekazaniem do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W szczególności zaś w uzasadnieniu wniosku o przekazanie sprawy o sygn. akt X K [...]0/[...] brak argumentacji wskazującej, w jaki sposób zagrożone mogłoby być dobro wymiaru sprawiedliwości poprzez rozpoznanie sprawy oskarżonej K. W. przez Sąd Rejonowy w R..

Mając na uwadze powyższe okoliczności i kierując się zakazem rozszerzającej wykładni art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi.